

Mijn Verhaal

Ik denk dat ik leefde zoals de meeste mensen doen: je droomt van huisje, boompje en beestje. En werkt aan een toekomst door te studeren of een vak te leren. Dit zijn natuurlijk zaken die heel mooi en vervullend kunnen zijn. Toch zie je vaak om je heen dat mensen niet de volheid van het leven vinden, ook al hebben ze alles. En als dat alles niet genoeg is, dan wordt het nog meer van hetzelfde. En niet zelden ontaardt dat in ontevredenheid, on dankbaarheid of zelfobsessie.

Ik denk dat ik een vrij bevoorrecht leven leidde. Studie, werk, relaties het was allemaal in orde maar iets in me bleef onvervuld. De wereld is een plek waar je helemaal in op kan gaan: er zijn mooie landen, mooie mensen, mooie spullen, verschillende doelstellingen ... maar is een mens gemaakt om alleen maar daarmee bezig te zijn. En wat gebeurt er als alles waar je op vertrouwt om welke reden dan ook, wegvalt?

Blijkbaar had de Allerhoogste iets anders voor mij in petto en hij stuurde (vond ik toen) opdringerige christenen op mijn pad. Het gebeurde zo vaak dat het op ging vallen. Natuurlijk bleef ik nog een aantal jaren sceptisch en bestudeerde ik alles wat los en vast zat: boeddhisme, filosofie, new age. Een ervaring in een kerk maakte dat ik me ging realiseren dat het tijd was om eens te luisteren naar de Ongeziene in plaats van altijd op mijn eigen mening en visie af te gaan.

Op een bepaald moment wist ik dat ik de Almachtige nodig had, het is net alsof je op zee aan het zwemmen bent en je realiseert dat je best wel uit de kust bent. Je kunt terugzwemmen met het risico kramp te krijgen en te verdrinken of je zwemt naar een rode boei, die uit het niets lijkt op te doemen. Ik pakte de boei en liet me meevoeren naar rustig water waardoor ik kon gaan *luisteren* en mijn innerlijk leven toevertrouwde aan de liefdevolle God.

Het kiezen voor Jezus is heel persoonlijk, je kunt het delen met mensen in de gemeente, je familie of vrienden maar het blijft jouw pad met hem. Wat ook niet iedereen begrijpt of wil begrijpen.

Hij wandelt met jou en het is geen vastomlijnd pad wat je met een kerkelijke traditie, een geloofsbelijdenis of kerkgang, veilig kan stellen. Ik denk dat het juist een heel onvoorspelbare weg is en zoals Jezus zegt: "De wind waait waarheen hij wil; je hoort zijn geluid, maar je weet niet waar hij vandaan komt en waar hij heen gaat. Zo is het ook met iedereen die uit de Geest geboren is." De gemeente of kerk kan je wel helpen om bewust te worden van bekering en de doop maar het is geen plek om vast te roesten of zelfgenoegzaam te worden.

Mijn bekering heeft niet bewerkstelligd dat ik nu alles afwijs wat niet christelijk is, ik heb niets tegen andere geloofsrichtingen als die liefde en rechtvaardigheid als uitgangspunt hebben en Jezus niet afwijzen. De dialoog met andersdenkenden aangaan is onvermijdelijk om elkaar te leren begrijpen en vanuit dit begrip, de wereld een betere en rechtvaardigere plek te maken. Mijns inziens lukt dat niet zonder je te verbinden aan God.

Ik wil mijn ervaring over Jezus delen omdat ik het iedereen gun om een persoonlijke relatie met de Heer te ervaren. Een band die dwars door alles heen, verrijkend en vervullend is. Iedere dag verbaas ik me over de veelkleurigheid van het leven en de diepte die het heeft gekregen doordat ik mezelf los leerde laten en me juist daarom weer hervond in Zijn genade.

Chandra

www.jezusliefde.nl